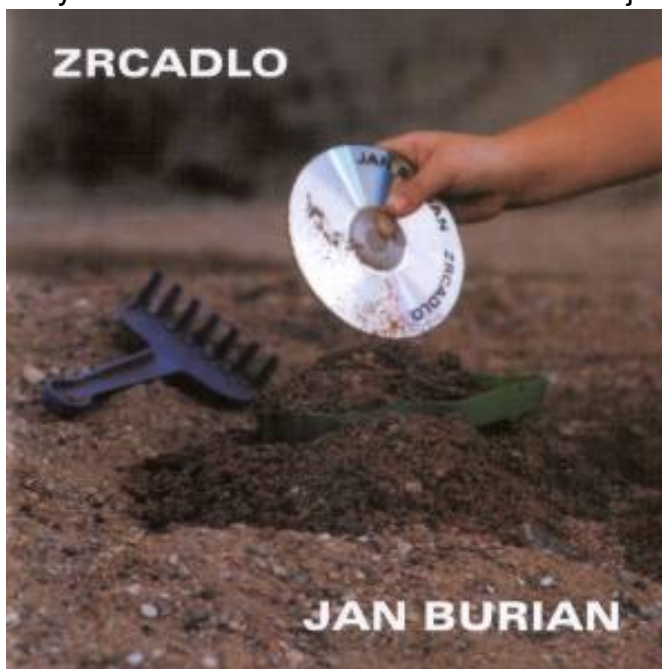

Děti na dospělých obdivují to, že všechno znají, všemu rozumí a se vším si vědí rady. Ovšem jen do té doby, než objeví, že veškeré jejich jistoty, názory a soudy nejsou podloženy ničím hmatatelným ani jednoznačným. Ve chvíli této změny náhledu si autoritu skutečně dospělých udrží jen ti z nich, kteří se nestydí přiznat, že tápou, hledají, a se spoustou věcí se musí smířovat a vyrovnávat. Že se v mnohém od dětských dob vůbec nezměnili. Že se stále bojí strašidel a mnohdy se neobejdou bez nich.

Tehdy se autoritou, tedy přítelem a inspirací stávají ti dospělí, kteří pátrají především po kvalitě a přichází na to, že lze žít naplno i do polosyta. Kterým připadne důležité nedělat žádné kompromisy, nenechat si od nikoho radit, dát na vlastní pocit a milovat se třeba jen v jedné poloze, když cítí, že je to tak správně. Vrátit se k sobě a pustit z hlavy, co si o tom myslí ostatní. Setrvat v tichu, sledovat slova básně objevující se na obrazovce a představovat si, jaké by to mohlo být krásné, kdyby všichni zkusili alespoň na chvíli mlčet. Ti, kteří si alespoň občas nicotní, malicherní a maličcí vedle rozlehlého vesmíru i nepatrných mravenců? Takovéto pohledy a inspirace lze objevit na nejnovějším albu

Jana Buriana

Zrcadlo

·
Na dovolené

·
Mravenci

·
Marie,
Kompromisy

·
Jaké to je?

·
Kámásútra

·
Poezie

·

Žiju

,
Strašidla

,
Fantazie

,
Soukromá záležitost

,
Přestávka

,
Zrcadlo

,
Nanečisto

. Už po přečtení názvů 14 písní na obalu alba lze zaznamenat průřez životem napříč a do hloubky. Jeho poslech pak skutečně potvrdí, že texty alba se dotýkají rozličných společenských témat a nesou řadu osobních, až intimních pohledů a výpovědí. Často v obnažené podobě a podaných tak přímo, až zamrazí. Jde tu zcela jistě především o obsah, a tak pokud lpíte na přísnější formě obsahující rýmy, dočkáte se jen ve čtyřech písních. To ale není vůbec důvod, proč na album zanevřít, neboť Jan Burian je natolik zkušeným, a v našich krajích výjimečným písničkářem (třeba už jen tím, že se doprovází na klavír), že u něj lze hovořit o formě vlastní (zejména přidáme-li charakteristický zpěv, frázování a způsob doprovodu).

Jan Burian je výhradním autorem všech písní alba. Obstarává si kompletně zpěv a klavírní doprovod, který je u většiny písní vystavěný tak, aby jim stačil sám o sobě. Dále už začíná široké pole působnosti Jana Ámose, který ho využívá vsutku obratně a daný základ doplňuje nebo rozvíjí nápaditě a vkusně. Přestože používá množství různých prostředků, shrnutých v informaci na obalu alba do jednoduchého a výstižného popisu "aranžmá, stroje a nástroje", nedočkáte se nikde přeplácánosti a zbytečností.

I zde platí pravidlo určité vyváženosti, a proto si poslechne píseň pouze s klavírem i píseň doprovázenou elektronickými zvuky. Ve škále různých možností těžko budete hledat aranžmá či konkrétní zvuky, které by z písní nějak bezvýznamně trčely. Naopak, doplnění klavíru, které je u některých písní velmi nenápadné (např. bicími a basou), si Jan Ámos vynahrazuje sóly,

vsuvkami či doprovody s využitím zvláštních zvuků u písní jiných, které se k tomu často přímo nabízí (např. *Fantazie*, kde se zpívá: "*Když zavřu oči, je ve mně malá, tovární hala?*") Několik kousků, které by pro milovníky klasické písničky mohly být na poslech poněkud náročnější, vyvažují na druhé straně písně silné melodií i příjemně jednoduchou stavbou. Nepatrnou skvrnkou na celkové vyváženosti může být i pro méně pozorného posluchače možná poněkud rušivá podobnost monotónního klavírního motivu v začátcích písní

Mravenci

a
Žiju

.

V bookletu alba najdete vedle českých textů i jejich překlady do angličtiny, což je u českých písničkářů opět ne příliš obvyklé, avšak o to příjemnější. Krom základní informace o autorech tu najdete i sleeve note Pavla Klusáka, též i v anglickém jazyce. Obal a booklet doplňují fotografické návody, jak CD (poněkud nehudebně) využít.

Pokud si název alba Zrcadlo (shodný s názvem předposlední písně) chceme vykládat významově, pak se nám nabízí (mimo jiné) i pojetí sebereflexe autora, zvláště pak, bylo-li album pokřtěno (25.března 2002) v pražském Divadle Archa na slavnostním koncertu k Burianovým padesátinám. Tomuto věku u mužů je v našich společenských šířkách jaksí automaticky připevňována nálepka zralosti, zkušenosti, ale také představa vrcholu a tichého vědomí, že se od nich přílišné výkony ve většině směrů již neočekávají. Je nádherné, že to není případ Jana Buriana, který právě tím, že se nebojí přiznat a prezentovat své hledačství i tápání, jako by teprve slavil osmnáctiny své opravdové dospělosti. Nejen svými přístupy k hudbě, ale i horou dalších aktivit poukazuje na své zralé mládí, které už ví plným vědomím, že žijeme teď a tady, a stěží můžeme říkat, jako v jedné z jeho písní na albu: "

Kdybych měl ještě jeden život, to už bych věděl jak na to, to už byl uměl žít...

"

Album Zrcadlo Jana Buriana je dospělým (nejen ve smyslu uceleným a zralým) albem skutečně dospělého člověka. Dospělého říkat nahlas malé i velké věci a přitom nepoučovat, inspirovat, potěšit a neubližovat. Ne každý dospělý má na všechno vlastní názor, milé děti!